

Folketingets Kommunaludvalg

Sagsnr.
2013-12289

Doknr.
182159

Dato
16-01-2014

Folketingets Kommunaludvalg har d. 17. december 2013 stillet følgende spørgsmål nr. 32 (alm. del) til økonomi- og indenrigsministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Karina Adsbøl (DF).

Spørgsmål nr. 32:

"Ministeren bedes redegøre for, hvilke sager statsforvaltningen kan føre tilsyn med, herunder eksempler på, hvornår statsforvaltninger fører tilsyn, samt om ministeren påtænker at udvide statsforvaltningens tilsyn til også at omfatte sager, hvor der er klagemuligheder?

Begrundelse: Ministeren har svaret, at statsforvaltningen ikke fører tilsyn i det omfang særlige klage- eller tilsynsmyndigheder kan tage stilling til den pågældende sag."

Svar:

Reglerne om Statsforvaltningens tilsyn er fastsat i lov om kommunernes styrelse §§ 47-48 a (lovbekendtgørelse nr. 971 af 25. juli 2013).

Statsforvaltningen fører efter lov om kommunernes styrelse § 47 tilsyn med kommunerne. Statsforvaltningens tilsynskompetence omfatter den virksomhed, der udøves af kommunalbestyrelsen eller udøves af borgmesteren, de af kommunalbestyrelsen nedsatte udvalg, udvalgsformændene eller den kommunale forvaltning på vegne af kommunalbestyrelsen. Dette gælder både de tilfælde, hvor kommunen træffer afgørelser i forvaltningslovens forstand, og tilfælde af faktisk forvaltningsvirksomhed. Også undladelser fra kommunens side af at opfylde en handlepligt efter lovgivningen vil være omfattet. Ligeledes vil en kommunes generelle beslutninger, retningslinjer eller praksis vedrørende kommunens opgaveudførelse være omfattet.

Statsforvaltningen fører tilsyn med, at kommunerne overholder den lovgivning, der særligt gælder for offentlige myndigheder, jf. lov om kommunernes styrelse § 48, stk. 1. Det vil sige den del af lovgivningen, der angår kommunernes virksomhed som offentlige myndigheder. Såvel skreven som uskreven ret er omfattet. Også kommunale forskrifter, der er udstedt i medfør af den lovgivning, som særligt gælder for offentlige myndigheder, er omfattet af Statsforvaltningens tilsynskompetence.

Statsforvaltningen fører dog ikke tilsyn med, at kommunerne overholder ansættelsesretlige regler, jf. lov om kommunernes styrelse § 48, stk. 2.

Statsforvaltningen beslutter selv på baggrund af de foreliggende oplysninger, om der er tilstrækkeligt grundlag for at rejse en tilsynssag. Der henvises til lov om kommunernes styrelse § 48 a. Statsforvaltningens tilsynssager rejses af *egen drift*. En henvisning fra en borger, herunder en part i en kommunal sag, er således hverken en nødvendig eller tilstrækkelig forudsætning for, at Statsforvaltningen kan rejse en sag.

Det er i lov om kommunernes styrelse § 48, stk. 3, bestemt, at Statsforvaltningens tilsynskompetence viger, såfremt der er en særlig klage- eller tilsynsmyndighed, som kan tage stilling til den pågældende sag.

En særlig klagemyndighed (rekursinstans) er sædvanligvis karakteriseret ved at have kompetence til at behandle en eller flere kategorier af sager. Parter og andre klageberettigede har, når nærmere angivne procesforudsætninger (klagefrister m.v.) er opfyldt, *krav på*, at rekursinstansen behandler sagen. Rekursinstansen har sædvanligvis kompetence til at foretage en fuldstændig og ny prøvelse af sagen, og rekursinstansen har sædvanligvis mulighed for med sin afgørelse at stadfæste den kommunale afgørelse, at rette i afgørelsen – eventuelt helt omgøre den – eller at ophæve afgørelsen og hjemvise sagen til fornyet behandling i kommunen, idet rekursinstansen samtidig påpeger de fejl, som kommunens afgørelse eller sagsbehandling er behæftet med. Det enkelte rekursorgans kompetence, prøvelsesadgang og reaktionsmuligheder afhænger af lovgivningen på området.

Jeg finder, at der er et naturligt behov for en koordinering af de forskellige kontrolorganers virke, så man i videst muligt omfang undgår ressourcospild ved, at den samme kommunale sag samtidig undergives kontrol af flere forskellige organer. Jeg har ingen planer om at ændre den gældende kompetencefordeling, hvorved der er etableret et enstrengt klage- og tilsynssystem, og hvorved den myndighed, der besidder en særlig sagkundskab og dermed de bedste forudsætninger for at vurdere den pågældende sag, så vidt muligt tager stilling til denne.

Hertil kommer, at en klagesagsbehandling i form af en egentlig rekursbehandling ofte må antages at være en mere fordelagtig behandling for en klager end en behandling i kommunaltilsynet, dels fordi rekursorganet besidder en særlig sagkundskab, dels fordi rekursinstansens prøvelse er mere dybtgående end kommunaltilsynets legalitetsprøvelse, og endelig fordi rekursorganet ved sin afgørelse har andre reaktionsmuligheder end kommunaltilsynet. Særligt adgangen til at rette i eller helt omgøre afgørelsen er forbeholdt rekursinstanser.

Også sektortilsynsmyndigheder må antages at besidde en særlig sagkundskab i forhold til det område, hvor de i henhold til lovgivningen fører tilsyn.

Med venlig hilsen
Margrethe Vestager